

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2014 r. w S.

sprawy (...) w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

przy udziale G. J. (1), M. J. (1), H. K. (1), J. K. (1), J. K. (2), G. P. (1), J. P. (1), D. R. i M. S. (1)

podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek odwołań (...) w C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 26 września 2012 roku nr (...), (...), (...), (...), (...)

z dnia 27 września 2012 roku nr (...),

z dnia 28 września 2012 roku nr (...), (...), (...)

I. zmienia wszystkie zaskarżone decyzje w ten sposób, że ustala, iż brak jest podstaw do powiększenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników płatnika składek (...) w C.- G. J. (1), M. J. (1), H. K. (1), J. K. (1), J. K. (2), G. P. (1), J. P. (1), D. R. i M. S. (1) za lata 2008 i 2010 o wartość wydanych tym pracownikom bonów towarowych za marzec i grudzień 2008 roku oraz grudzień 2010 roku, sfinansowanych ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych;

II. oddala odwołania od decyzji nr (...) w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz (...) w C. kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesów związanych z odwołaniami od decyzji nr (...), a w przypadku procesów związanych z odwołaniami od pozostałych decyzji – znosi wzajemnie ich koszty między stronami.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., w wyniku kontroli przeprowadzonej u płatnika – (...) w C., wydał decyzje w których stwierdził, iż pomoc socjalna udzielona w formie bonów towarowych, finansowana z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i przyznana zainteresowanym J. P. (1)(decyzja nr (...)z dnia 28 września 2012 r.), M. J. (1)(decyzja nr (...)z dnia 26 września 2012 r.), J. K. (2)(decyzja nr (...)z dnia 26 września 2012 r.), G. J. (1)(decyzja nr (...)z dnia 26 września 2012 r.), M. S. (1)(decyzja nr (...)z dnia 28 września 2012 r.), H. K. (1)(decyzja nr (...)z dnia 26 września 2012 r.), D. R.(decyzja nr (...)z dnia 28 września 2012 r.), G. P. (1)(decyzja nr (...)z dnia 27 września 2012 r.) oraz J. K. (1)(decyzja nr (...)z dnia 26 września 2012 r.) w latach 2008-2010, stosownie do okresów zatrudnienia poszczególnych pracowników, nie miała charakteru socjalnego, w związku z czym należało ją uznać za przychód zainteresowanych wynikający ze stosunku pracy, stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne w wysokościach wskazanych w decyzjach dotyczących poszczególnych zainteresowanych.

W uzasadnieniu powyższych decyzji organ rentowy wskazał, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne pracowników stanowi przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zgodnie z art. 12 ust. 1 przedmiotowej ustawy za przychody ze stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń. Natomiast zgodnie art. 8 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych dysponowanie środkami przeznaczonymi na działalność socjalną odbywać się powinno według kryterium socjalnego tzn. przyznanie świadczeń uzależnia się od sytuacji rodzinnej i materialnej. Organ rentowy wskazał, że kryterium według którego były przyznawane bony było wynagrodzenie brutto pracowników z jednego miesiąca oraz okres zatrudnienia w roku kalendarzowym. Podkreślił przy tym, że w aneksie nr 6 Regulaminu Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w § 8 ust. 1 pkt c widnieje zapis, iż bony towarowe, świadczenia pieniężne lub rzeczowe oraz paczki przyznaje się dla pracowników na wniosek Związków Zawodowych, głównie przed świętami przy każdorazowym określeniu przez zarząd Spółdzielni kryteriów dochodowych i analizując sytuację materialną pracowników. Z uwagi na to, że przydzielając świadczenia z ZFŚS, płatnik nie posiadał informacji o sytuacji materialnej poszczególnych pracowników oraz nie badał sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej pracowników, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał ten dochód za dodatkowe świadczenie, stanowiący przychód ze stosunku pracy.

Z powyższymi decyzjami nie zgodziła się (...) w C., która wniosła odwołania, podnosząc zarzuty:

- naruszenia prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w zw. z art. 18 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych przez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że dodatkowe świadczenie finansowe wypłacone zainteresowanym ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS stanowią przychód pracownika, a tym samym powinny zostać odprowadzone przez płatnika składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że dodatkowe świadczenie finansowe wypłacone zainteresowanym ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach ZFŚS stanowią przychód pracownika i winny zostać od nich odprowadzone składki z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanych decyzji, który to błąd miał wpływ na ich treść poprzez uznanie, że płatnik składek nie badał sytuacji życiowej i materialnej pracowników przyznając im dodatkowe świadczenia, podczas gdy sytuacja majątkowa, socjalna oraz życiowa była płatnikowi znana i zainteresowani spełniali wymogi do otrzymania dodatkowego świadczenia według opracowanego i przyjętego w płatnika Zakładowego Regulaminu ZFŚS.

Wskazując na powyższe płatnik wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji w całości i orzeczenie, że zainteresowani nie podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu, chorobowe i wypadkowemu i zdrowotnemu

w okresach wymienionych w zaskarżonych decyzjach, albowiem przychód uzyskany przez zainteresowanych w latach wskazanych w skarżonych decyzjach, finansowany ze środków ZFŚS nie stanowi przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz wniósł o zasądzenie od organu na rzecz płatnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska płatnik podniósł, że zarówno on jak i związki zawodowe dysponowały w chwili analizy w zakresie dysponowania środkami funduszu podstawowymi, aktualnymi informacjami o sytuacji socjalnej pracowników, o ich potrzebach i preferencjach socjalnych. Płatnik podkreślił, że (...)w C.jest zakładem zatrudniającym do 100-120 osób (aktualnie 60 osób), które pracują ze sobą od kilku a nawet kilkudziesięciu lat, a sytuacja socjalna, materialna i rodzinna jest przedmiotem ciągłego zainteresowania organizacji związkowej i zarządu spółdzielni. Niezależnie od powyższego płatnik wskazał, że trudno jest żądać od pracowników aby w celu otrzymania dodatkowych pieniędzy lub świadczeń z ZFŚS przedstawili swój PIT, ewentualnie PIT małżonka, albowiem taki obowiązek nie wynika wprost z żadnych obowiązujących przepisów. Z tego też względu – w opinii płatnika – wystarczającym jest weryfikowanie możliwości finansowych pracownika na podstawie wynagrodzenia jakie jest wypłacane przez pracodawcę, omówienie sytuacji rodzinnej i socjalnej pracownika, jak również jego zaangażowanie w sprawy zakładu.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie w całości, podtrzymując argumentację jak w zaskarżonych decyzjach, a nadto wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do zarzutów płatnika organ podniósł, iż o ile prawo do ubiegania się o świadczenia z ZFŚS przysługuje wszystkim pracownikom, to świadczenia te powinny być przydzielane w zależności od indywidualnej sytuacji każdej osoby na zasadach określonych w regulaminie (...). Przyznanie świadczeń z funduszu, a także ich wysokość uzależnione są od spełnienia przez osobę ubiegającą się o to świadczenia określonych kryteriów socjalnych. Organ rentowy zgodził się z płatnikiem, iż ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie określa sposobu, w jaki ma nastąpić udokumentowanie ich spełnienia. Niemniej uprawnienie pracodawcy do żądania stosownych informacji oraz przedłożenia odpowiednich dokumentów uzasadniających przyznanie świadczenia z funduszu powinno znajdować uzasadnienie w regulaminie. W jego postanowieniach powinny być sprecyzowane zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z funduszu oraz tryb rozpatrywania wniosków o ich przyznanie. Regulamin powinien też określać jakie informacje i dokumenty są niezbędne do dokonania oceny, czy osoba ubiegająca się o przyznanie świadczenia z ZFŚS spełnia kryteria, od których uzależnia się jego przyznanie. Organ rentowy podkreślił, iż w realiach rozpoznawanych spraw bony okolicznościowe były wypłacane bez wniosków pracowników i bez badania sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej, a zatem bez szczegółowego badania zasadności wypłaty i ustalenia ich zapomogowego charakteru. Jedynym zaś kryterium ich wypłaty był fakt pozostawania w zatrudnieniu, zaś wysokość uzależniona była od wysokości wynagrodzenia wypłacanego w (...) i okresu zatrudnienia w tym zakładzie.

Postanowieniami z dnia 30 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył wszystkie powyższe sprawy do łącznego prowadzenia i wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W (...) w C.utworzono – od 10 lipca 1996 roku - Regulamin korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników.

Zgodnie z § 8 ust. 1 pkt. c tego regulaminu, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych, część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na paczki i bony towarowe przyznawane w okresie roku, głównie przed świętami dla pracowników o bardzo niskich i niskich zarobkach. Zgodnie z ust. 2 pomoc ta udzielana jest na wniosek pracownika, emeryta rencisty, na podstawie decyzji Zarządu Spółdzielni, w porozumieniu ze związkami zawodowymi. W myśl ust. 3 pomoc udzielana może być w formie gotówkowej, bezgotówkowej, bonów towarowych bądź rzeczowej.

Dowód: regulamin korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników (...) w C., k. 29-36 akt kontroli ZUS.

Aneksem nr (...) do regulaminu zmieniono brzmienie § 8 ust. 1 pkt c. Zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2008 roku przepisem § 8 ust. 1 pkt c, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia rzeczowe lub paczki na wniosek związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników przy każdorazowym określeniu kryteriów dochodowych przez Zarząd Spółdzielni.

Aneksem nr (...) do regulaminu po raz kolejny zmieniono brzmienie § 8 ust. 1 pkt c. Zgodnie z jego nowym brzmieniem, obowiązującym od 5 października 2009 roku, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia pieniężne lub rzeczowe oraz paczki na wniosek związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników - przy każdorazowym określeniu przez Zarząd Spółdzielni kryteriów dochodowych i analizując sytuację materialną pracowników.

Dowód: aneksy nr (...), akta kontroli ZUS.

Każdy z aneksów do regulaminu opracowywany był w uzgodnieniu z działającym w spółdzielni (...).

W latach 2008-2010 Zarząd (...) postanawiał o przyznawaniu pracownikom świadczeń okolicznościowych z okazji świąt Bożego Narodzenia oraz Wielkiej Nocy. Świadczenia te były finansowane ze środków ZFŚS. Podstawą przyznania bonów oraz świadczeń pieniężnych była wspólna decyzja zarządu (...) w C. oraz zarządu związku zawodowych w formie uchwały, w której określano kryteria przyznawania bonów czy też świadczeń pieniężnych.

W marcu 2008 roku, w grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku na podstawie ww. uchwał pracownicy byli dzieleni na trzy lub pięć grup. Wysokość wypłat z Funduszu dla poszczególnych grup była wówczas zróżnicowana, w zależności od wysokości zaborków uzyskiwanych u płatnika. Zasadą było odnoszenie się do średniego wynagrodzenia z ostatnich 3 lub 10 miesięcy.

W grudniu 2009 roku, z uwagi na wyjątkowo niskie wynagrodzenia osób zatrudnionych w spółdzielni na tle innych zakładów funkcjonujących w tym czasie na rynku chojeńskim, a zwłaszcza pracowników Urzędu Miejskiego i Oświaty, zarząd Spółdzielni wspólnie z zarządem Związków Zawodowych przyznał wszystkim pracownikom świadczenia pieniężne w identycznej wysokości – po 300 zł.

W kwietniu 2010 roku z okazji Świąt Wielkanocnych zarząd Spółdzielni na wniosek zarządu Związków Zawodowych, pomimo wprowadzenia progu wysokości wynagrodzenia, zdecydował o przyznaniu bonów towarowych wszystkim pracownikom w identycznej wysokości.

Pracodawca nie odbierał od pracowników ani oświadczeń o wysokości dochodów, ani o ich sytuacji materialnej. Podstawowym kryterium wypłaty bonów i świadczeń pieniężnych było wynagrodzenie otrzymywane przez pracowników w spółdzielni.

Dowody:

- zeznania świadka M. S. (1) – k. 227v-228v akt sprawy;
- zeznania świadka J. P. (1) – k. 228v-229 akt sprawy;
- zeznania B. P. w charakterze strony – k.229-231 akt sprawy;
- uchwała z 11.03.2008 r., akta kontroli ZUS;

- uchwała z 8.12.2008 r., akta kontroli ZUS;
- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia 7.12.2009 r., k. nienumerowana akt kontroli ZUS;
- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia 7.12.2010 r., k. nienumerowana akt kontroli ZUS;
- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu i zw. Zawodowych z 31.03.2010 r., k. nienumerowana akt kontroli ZUS.

Uchwałą z 11 marca 2008 roku zarząd (...) w C.wspólnie z Zarządem Związków Zawodowych przyznał pracownikom bony towarowe z okazji świąt wielkanocnych. Kryterium przyznania bonów było średnie wynagrodzenie pracownika za listopad i grudzień 2007 roku oraz styczeń 2008 roku, z wyłączeniem nagród jubileuszowych, ekwiwalentów za używanie samochodów służbowych, ekwiwalentów za pranie odzieży. Pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie do 1.700 zł otrzymali bony o wartości 240 zł. Pracownicy, którzy otrzymali wynagrodzenie od 1.700 zł do 2.500 zł otrzymali bony o wartości 180 zł, natomiast ci, którzy otrzymali wynagrodzenie powyżej 2.500 zł - otrzymali bony o wartości 120 zł.

Zgodnie z uchwałą pracownicy młodociani otrzymali bony w kwocie 50 zł.

Z okazji świąt Wielkiej Nocy w marcu 2008 roku płatnik przyznał 103 bony towarowe, w tym:

- 49 bonów o wartości 240 zł (w tym dla M. J., G. J., D. R., J. K.),
- 40 bonów o wartości 180 zł (w tym dla J. P., J. K., M. S., G. P.),
- 10 bonów o wartości 120 zł (w tym dla H. K.),
- 4 bony o wartości 50 zł.

Dowody:

- uchwała z 11.03.2008 r. - akta kontroli ZUS;
- lista wypłaconych bonów - akta kontroli ZUS.

Uchwałą z dnia 8 grudnia 2008 roku zarząd (...) w C.wspólnie z zarządem związków zawodowych przyznał pracownikom bony towarowe z okazji świąt Bożego Narodzenia. Kryterium przyznania bonów było średnie wynagrodzenie pracownika za sierpień, wrzesień i październik 2008 roku, z wyłączeniem ekwiwalentów za używanie samochodów własnych do celów służbowych, ekwiwalentów za pranie odzieży, usługi medyczne. Pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie do 1.700 zł otrzymali bony o wartości 240 zł. Pracownicy, którzy otrzymali wynagrodzenie od 1.700 zł do 2.500 zł otrzymali bony o wartości 180 zł, natomiast ci, którzy otrzymali wynagrodzenie powyżej 2.500 zł otrzymali bony o wartości 120 zł.

Pracownicy młodociani będący na pierwszym roku nauki otrzymali bony o wartości 30 zł, natomiast ci na drugim roku nauki - bony o wartości 50 zł.

Z okazji świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2008 roku płatnik przyznał 108 bonów towarowych, w tym:

- 51 bonów o wartości 240 zł (w tym dla M. J., M. S., D.R., J. K., G. P.),
- 32 bony o wartości 180 zł (w tym dla J. K., G. J.),
- 2 bony o wartości 150 zł,
- 7 bonów o wartości 120 zł (w tym dla J. P., H. K.),

- 9 bonów o wartości 100 zł,
- 2 bony o wartości 50 zł,
- 5 bonów o wartości 30 zł.

Dowody:

- uchwała z dnia 8.12.2008 r. - akta kontroli ZUS;
- listy wypłaconych bonów - akta kontroli ZUS.

W dniu 7 grudnia 2009 roku zarząd Gminnej Spółdzielni Samopomoc Chłopska w C.wspólnie z zarządem związków zawodowych przyznał z okazji świąt Bożego Narodzenia świadczenia pieniężne dla pracowników ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w wysokości po 300 zł dla każdego z pracowników. Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przyznano świadczenia niższe niż pozostałym pracownikom. Pracownikom zatrudnionym po 1 września 2009 roku przyznano świadczenie w wysokości po 100 zł.

Z okazji świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2009 roku płatnik przyznał 69 osobom świadczenia pieniężne, w tym:

- 65 świadczeń o wartości 300 zł (w tym dla J. P., J. K., M. J., M. S., H. K., D.R., J. K.),
- 2 świadczenia o wartości 150 zł,
- 2 świadczenia o wartości 100 zł.

Dowody:

- wyciąg z protokołu z posiedzenia zarządu z dnia 7.12.2009 r. - akta kontroli ZUS;
- lista wypłaconych świadczeń pieniężnych, akta kontroli ZUS.

W kwietniu 2010 roku zarząd (...) w C.wspólnie z zarządem związków zawodowych przyznał z okazji świąt Wielkanocnych bony towarowe o wartości 244 zł dla pracowników, których wynagrodzenie brutto za luty nie przekroczyło 2.000 zł. Jednocześnie, na wniosek związków zawodowych, które przeanalizowały sytuację materialną pracowników i ich rodzin, bony o wartości po 244 zł przyznano także i tym pracownikom, których wynagrodzenie przekroczyło 2.000 zł brutto.

Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, świadczący pracę codziennie otrzymali bony o wartości 122 zł. Pracownicy świadczący pracę raz w tygodniu otrzymali bony o wartości 61 zł.

Z okazji świąt Wielkiej Nocy w kwietniu 2010 roku płatnik przyznał 60 bonów towarowych, w tym:

- 57 bonów towarowych o wartości 200 zł (w tym dla J. P., J. K., M. S., H. K., D.R., J. K.),
- 2 bony towarowe o wartości 100 zł
- 1 bon o wartości 50 zł.

Dowody:

- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu (...) i zw. zawodowych z 31.03.2010 r. - akta kontroli ZUS;
- lista wypłaconych bonów towarowych - akta kontroli ZUS.

W grudniu 2010 roku zarząd Spółdzielni wspólnie ze związkami zawodowymi postanowił przyznać pracownikom z okazji świąt Bożego Narodzenia świadczenia pieniężne. Kryterium przyznania świadczeń z ZFŚS było średnie wynagrodzenie pracownika od stycznia do października 2010 roku. Pracownicy, którzy otrzymali wynagrodzenie do 2.000 zł otrzymali po 300 zł, pracownicy którzy otrzymali wynagrodzenie od 2.000 zł do 2.500 zł otrzymali po 250 zł, zaś ci którzy zarobili ponad 3.000 zł otrzymali 150 zł.

Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy, Główna Księgowa, Zarząd i członkowie Rady Nadzorczej otrzymali po 100 zł.

Z okazji świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2010 roku płatnik przyznał 60 osobom świadczenia pieniężne, w tym:

- 45 świadczeń pieniężnych o wartości 300 zł (m.in. dla M. S., H. K., D.R., J. K.),
- 8 świadczeń pieniężnych o wartości 250 zł (w tym dla J. K.),
- 1 świadczenie o wartości 200 zł (w tym dla J. P.),
- 2 świadczenia pieniężne o wartości 150 zł,
- 12 świadczeń pieniężnych o wartości 100 zł,

Dowody:

- wyciąg z protokołu z posiedzenia Zarządu z dnia 7.12.2010 r. - akta kontroli ZUS;
- listy wypłaconych świadczeń pieniężnych - akta kontroli ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania od decyzji dotyczących G. J. (decyzja nr (...)) oraz G. P. (decyzja nr (...)) okazały się w całości uzasadnione. Natomiast odwołania od pozostałych decyzji, dotyczących J. P. (decyzja nr (...)), M. J. (decyzja nr (...)), J. K. (decyzja nr (...)), M. S. (decyzja nr (...)), H. K. (decyzja nr (...)), J. K. (decyzja nr (...)) oraz D. R. (decyzja nr (...)) okazały się uzasadnione tylko częściowo (w zakresie bonów sfinansowanych ze środków ZFŚS wydanych tym pracownikom w marcu i grudniu 2008 r. oraz w grudniu 2010 r.).

Przedmiotem sporu była wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych w latach 2008-2010, w szczególności to, czy doliczeniu do tej podstawy powinny zostać kwoty stanowiące równowartość bonów przekazanych pracownikom (...) w C.w okresach objętych spornymi decyzjami.

Okoliczności faktyczne poszczególnych spraw w zasadzie były między stronami niesporne. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie kwestionował faktu, że środki na zakup spornych bonów towarowych pochodziły z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, ani nie negował tego, że wartość bonów przyznawanych poszczególnym pracownikom była co do zasady zróżnicowana.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się w szczególności na dokumentach zgromadzonych w aktach, tj. na regulaminie ZFŚS, aneksach do regulaminu, uchwałach Zarządu Spółdzielni oraz zarządu związków zawodowych, wyciągach z protokołów posiedzeń zarządu i związków zawodowych, listach płac pracowników Spółdzielni oraz listach wypłat bonów. Autentyczność tych dowodów nie była w niniejszej sprawie kwestionowana, nie wzbudziła też wątpliwości sądu. Za wiarygodne sąd uznał także zeznania przesłuchanych w sprawie osób: prezesa spółdzielni B. P., a także świadków M. S. (1) oraz J. P. (1). Osoby te zeznawały spójnie, a ich wypowiedzi korespondowały z dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. nr 11, poz. 74 z 2007 r. ze zm.; przepis w zacytowanym niżej brzmieniu miał zastosowanie w

całym okresie objętym zaskarżonymi decyzjami), podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12. Zgodnie natomiast z art. 23 ust. 1 i 7 ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w NFZ (Dz.U Nr 45 poz. 391) i art. 81 ust. 1 i 6 zastępującej tę ustawę ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe.

Definicja przychodu zawarta jest w przepisie art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, gdzie wskazano, że pod tym pojęciem należy rozumieć przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy.

Przychodami są więc otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń (art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.). Zgodnie zaś z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Jednocześnie jednak, na mocy § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U Nr 161, poz. 1106 ze zm.), z podstawy wymiaru składek wyłączono świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Przy tym, do dnia 30 stycznia 2004 r., na mocy powoływanego wyżej rozporządzenia, (§ 2 pkt 12), z podstawy wymiaru składek wprost wyłączono „wartość świadczeń okolicznościowych przyznawanych w formie rzeczowej lub w formie bonów towarowych uprawniających do zakupu w sklepach artykułów spożywczych i przemysłowych, pod warunkiem, że nie podlegały one wymianie na pieniądze – do wysokości nieprzekraczającej rocznie kwoty, która z tego tytułu została zwolniona od podatku dochodowego od osób fizycznych”.

Z powyższych regulacji w ocenie sądu wynika, że skoro w okresie objętym zaskarżonymi decyzjami organu rentowego płatnik wydawał nieodpłatnie pracownikom bony towarowe i świadczenia pieniężne, a źródłem finansowania tych świadczeń były środki zgromadzone w Zakładowym Funduszu Świadczeń Socjalnych (czego organ rentowy nie negował), to środki te – co do zasady – nie podlegały oskładkowaniu. Sytuacja byłaby odmienna jedynie w przypadku, gdyby wypłaty te miały na celu obejście prawa, tzn. formalnie byłyby wypłacane ze środków pochodzących z Funduszu, ale faktycznie nie znajdowałyby żadnego uzasadnienia w świetle przepisów ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu środków socjalnych.

Ustawa ta w art. 2 ust. 1 pkt 1 definiuje działalność socjalną, wskazując że należy pod tym pojęciem rozumieć usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, opieki nad dziećmi w żłobkach, przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową. Na gruncie tej definicji wydanie pracownikom bonów towarowych jest zatem formą udzielania pomocy materialno-rzeczowej, o jakiej mowa w tym przepisie. Dodatkowo należy mieć

jednak także na uwadze podstawową zasadę dysponowania środkami funduszu, określoną w art. 8 ust. 1 omawianej ustawy, zgodnie z którą przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinny być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem owej zasady podstawowej nie mogą być więc uznane w sensie prawnym za świadczenia socjalne, a co za tym idzie, podlegają wliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Należy też zauważyć, że skoro organ rentowy zakwestionował poprawność obliczenia przez płatnika podstawy wymiaru składek od świadczeń zwolnionych co zasady – jako wypłaconych z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych – z obowiązku oskładkowania, to właśnie on winien był następnie w toku procesu przed sądem wykazać, że świadczenia wypłacone zainteresowanym tytułem bonów powinny zostać oskładkowane jako wypłacone z obejściem przepisów prawa. Z drugiej jednak strony, odwołujący się płatnik musiał dostarczyć dowodów na okoliczność, że środki wypłacone w formie bonów miały charakter socjalny.

W toku postępowania, zarówno przed organem rentowym, jak i przed Sądem, płatnik wskazywał, że przyznawane pracownikom bony miały charakter socjalny, gdyż wydawane były w okresach zwiększonych obciążeń finansowych, jako pomoc materialna dla pracowników w czasie, kiedy musieli oni poczynić dodatkowe wydatki związane z organizacją świąt.

Dokonując analizy charakteru świadczeń wypłaconych zainteresowanym Sąd zwrócił uwagę, że od 10 lipca 1997 roku w (...)w C.obowiązywał Regulamin korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników (...) w C.. W latach 2008-2010 regulamin ten był kilkakrotnie modyfikowany aneksami, m.in. w zakresie świadczeń wypłacanych przez płatnika składek na rzecz pracowników z Zakładowego Funduszu Socjalnego. Zgodnie z zapisami Regulaminu obowiązującymi od 1 stycznia 2008 roku, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych, część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia rzeczowe lub paczki na wniosek związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników przy każdorazowym określeniu kryteriów dochodowych przez Zarząd Spółdzielni. Natomiast zgodnie z postanowieniami Regulaminu obowiązującymi od 5 października 2009 roku, niezależnie od finansowania działalności i usług socjalnych część środków zakładowego funduszu socjalnego mogła być przeznaczona na bony towarowe, świadczenia pieniężne lub rzeczowe oraz paczki na wniosek związków zawodowych, głównie przed świętami, dla pracowników - przy każdorazowym określeniu przez Zarząd Spółdzielni kryteriów dochodowych i po przeprowadzeniu analizy sytuacji materialnej pracowników.

Z powyższego wynika, że zgodnie z postanowieniami Regulaminu korzystania z funduszu świadczeń socjalnych przez pracowników (...) w C., ze środków funduszu w spornym okresie mogły być finansowane m.in. bony towarowe i środki pieniężne przede wszystkim przed świętami. Wskazać przy tym należy, iż przyjętą praktyką w Spółdzielni było to, że związki zawodowe występowały z wnioskiem o przyznanie danym pracownikom określonych świadczeń z funduszu, niezależnie od tego czy dany pracownik był w związkach zawodowych zrzeszony, czy też nie.

Płatnik składek w latach 2008-2010 przyznawał pracownikom środki pieniężne oraz bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że w marcu 2008 roku, grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku wysokość tych świadczeń - wypłacanych z ZFŚS - była zróżnicowana i uzależniona od wysokości wynagrodzenia osiąganego u płatnika składek. Podstawą przyznania bonów oraz świadczeń pieniężnych była – zgodnie z obowiązującym regulaminem - wspólna decyzja zarządu (...)w C.oraz zarządu Związku Zawodowego, wyrażana w formie uchwały, w której określano kryteria przyznawania bonów oraz świadczeń pieniężnych.

I tak, na podstawie uchwały z dnia 11 marca 2008 roku oraz uchwały z dnia 8 grudnia 2008 roku pracownicy zostali podzieleni na trzy grupy – w zależności od średniego wynagrodzenia za ostatnie trzy miesiące. Wysokość wypłat była zróżnicowana, w zależności od wysokości uzyskiwanych zarobków. Pracownicy którzy zarabiali do 1.700 zł mieli otrzymać bony o wartości 240 zł, ci pracownicy, którzy zarabiali od 1.700 zł do 2.500 zł- mieli otrzymać bony w wysokości 180 zł, natomiast pracownicy, którzy zarabiali powyżej 2.500 zł - mieli otrzymać bony o wartości 120 zł.

Pracownicy, którzy zarabiali najwięcej w Spółdzielni, tj. członkowie zarządu oraz główna księgowa i jej zastępca, a także osoby będące na urloпах macierzyńskich, w ogóle nie otrzymywali bonów.

Na podstawie uchwały z dnia 7 grudnia 2010 roku pracownicy Spółdzielni zostali podzieleni na 4 grupy, w zależności od uzyskanych zarobków w ciągu ostatnich 10 miesięcy. Pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie poniżej 2.000 zł otrzymali świadczenie pieniężne w wysokości 300 zł, pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie w wysokości od 2.000 zł do 2.500 zł otrzymali 250 zł, pracownicy, którzy uzyskali wynagrodzenie w wysokości od 2.500 zł do 3.000 zł otrzymali 200 zł, natomiast ci pracownicy, którzy zarabiali powyżej 3.000 zł otrzymali świadczenia pieniężne w wysokości 150 zł. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze oraz główna księgowa, Zarząd i członkowie Rady Nadzorczej otrzymali świadczenia pieniężne w wysokości 100 zł.

W ocenie Sądu przyjęte przez zarząd Spółdzielni oraz zarząd Związków Zawodowych kryteria w postaci progów finansowych, które różnicowały wypłatę świadczeń, były kryteriami jasnymi, czytelnymi i co najważniejsze łatwymi do zweryfikowania. W tym stanie rzeczy kryterium dochodowe poszczególnych grup pracowników stawało się realną i uchwytną przesłanką różnicowania wysokości bonów świątecznych oraz świadczeń pieniężnych.

Fakt, że pracodawca ustanowił de facto tylko jedno kryterium, od którego zależała wysokość bonów poszczególnych pracowników – chociaż każdorazowo było to kryterium istotne i dające wyobrażenie o sytuacji materialnej poszczególnych pracowników, a także to, że płatnik nie zróżnicował wysokości wszystkich przyznanych bonów np. wypłacając każdemu pracownikowi inną kwotę, a jedynie zróżnicował ich wysokość w pewnych grupach, nie może przemawiać na niekorzyść pracodawcy, skoro ustawa o świadczeniach z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych ani nie przewiduje kryteriów, według jakich przyznawane mają być świadczenia z funduszu, ani też nie określa progów finansowych czy wysokości świadczeń w poszczególnych sytuacjach bytowych osób uprawnionych. W ocenie Sądu charakter bonów towarowych oraz świadczeń pieniężnych, jako dodatkowego wsparcia w okresach zwiększonych obciążeń budżetów rodzinnych, z istoty rzeczy wymusza na pracodawcy – w szczególności w sytuacji, gdy zatrudnia on znaczną liczbę pracowników, jak to miało miejsce w (...) w C.– zbiorczą, ogólną ocenę sytuacji materialnej poszczególnych pracowników. Oczywistym jest, że przy liczbie osób zatrudnionych u płatnika, niemożliwym byłoby w krótkim okresie (na tyle by dysponować aktualnymi informacjami dotyczącymi sytuacji bytowej wszystkich pracowników) przeanalizować sytuację materialną i życiową wszystkich zatrudnionych. Tym samym różnicując wysokość bonów płatnik słusznie opierał się na obiektywnych danych obrazujących stan majątkowy pracowników, takich jak uzyskiwane wynagrodzenie. Pracownicy pozostający w wyjątkowo trudnej sytuacji bytowej, spowodowanej innymi okolicznościami mogli natomiast składać wnioski o indywidualne świadczenia z funduszu.

Nie uszło uwadze Sądu, że organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko w sprawie przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 roku (sygn. akt I UK 121/09), w którym Sąd ten wskazał, że jeżeli wypłata bonów towarowych nie ma charakteru socjalnego, gdyż nie wiąże otrzymania bonów towarowych z kryterium socjalnym, to bony należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek. Należy jednak pamiętać, że to orzeczenie Sądu Najwyższego zapadło w indywidualnej sprawie na gruncie konkretnych okoliczności faktycznych, w których pracodawca nie odbierał od pracowników oświadczeń o wysokości dochodów, ani nie analizował ich sytuacji rodzinnej i materialnej, a jedyne różnice w wartości bonów obejmowały przypadki osób zatrudnionych w trakcie roku kalendarzowego. Sąd Najwyższy stanął wówczas na stanowisku, że ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych realizuje postulat i zasadę prawa pracy, by pracodawca w miarę możliwości zaspokajał bytowe, kulturalne i socjalne potrzeby pracujących. Nie można z tego wyroku wywieść natomiast, iż w każdej sytuacji, gdy wypłata bonów nie jest poprzedzona szczegółową analizą sytuacji bytowej pracowników, to świadczenia wypłacane z Funduszu tracą przymiot pomocy socjalnej i podlegają oskładkowaniu, jako świadczenia wypłacone z Funduszu jedynie w celu obejścia przepisów ustawy. Jest tak jedynie w sytuacji gdy wszyscy uprawnieni otrzymują świadczenia, które nie są w żaden sposób powiązane z jakimkolwiek kryterium socjalnym (np. w tej samej wysokości), natomiast zmierzają wprost do ominięcia konieczności oskładkowania dodatkowego wynagrodzenia pobieranego ze stosunku pracy.

Nie może również przemawiać w ocenie Sądu na niekorzyść pracodawcy fakt, że przed przyznaniem bonów w określonej kwocie nie odbierał od pracowników pisemnych oświadczeń o ich stanie rodzinnym oraz o sytuacji osobistej i majątkowej. W przepisie art. 8 ustawy o świadczeniach z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mowa jest bowiem wyłącznie o tym, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przepis ten, odwołujący się do kryteriów socjalnych, jest zatem dosyć ogólnikowy i nie zawiera żadnych konkretnych wskazówek dotyczących sposobu gromadzenia informacji o stanie majątkowym, sytuacji rodzinnej czy dochodach osób uprawnionych (w szczególności nie wprowadza zaś obowiązku składania przez pracowników stosownych oświadczeń w formie pisemnej). Nie można z tego przepisu wywodzić zatem, iż w każdej sytuacji, gdy wypłata bonów nie jest poprzedzona szczegółową analizą sytuacji bytowej pracowników (przez zebranie pisemnych oświadczeń), to świadczenia wypłacane z Funduszu tracą przymiot pomocy socjalnej. Co więcej Sąd zwrócił uwagę, że również w obowiązującym u płatnika regulaminie ZFŚS nie wskazano, aby warunkiem przyznania pracownikom świadczeń z ZFŚS było złożenie przez uprawnionych pisemnego oświadczenia. W Regulaminie wskazano wyłącznie, że przyznawanie bonów towarowych lub świadczeń pieniężnych winno być poprzedzone każdorazowym określeniu kryterium dochodowym przez zarząd spółki.

Reasumując, z powyższego wynika, iż wysokość przyznanych zainteresowanym bonów oraz świadczeń pieniężnych w marcu 2008 roku, w grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku korespondowała w zapisami regulaminu oraz uchwał zarządu Spółdzielni oraz zarządu Związków Zawodowych i została ustalona przy wzięciu pod uwagę kryteriów socjalnych.

Mając zatem na względzie, że środki jakie organ rentowy miałby poddać oskładkowaniu wypłacone zostały z zakładowego funduszu socjalnego, a przy tym zgodnie z celem ustawy oraz w oparciu o kryteria socjalne, Sąd uznał, że decyzje ZUS stanowiące przedmiot niniejszego postępowania nie były co do zasady prawidłowe i powinny zostać zmienione poprzez ustalenie, iż wartość wydanych zainteresowanym w marcu 2008 roku, w grudniu 2008 roku oraz w grudniu 2010 roku bonów towarowych oraz świadczeń pieniężnych nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne zainteresowanych jako pracowników zatrudnionych w (...) w C.. Wobec powyższego zaskarżone decyzje podlegały zmianie w trybie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c, o czym orzeczono w pkt I sentencji niniejszego wyroku.

W przypadku świadczeń pieniężnych przyznanych w grudniu 2009 roku, a także bonów towarowych przyznanych w kwietniu 2010 roku brak było jednak podstaw do dokonania identycznego ustalenia. Analizując zgromadzony w aktach materiał dowodowy w pierwszej kolejności należało bowiem zwrócić uwagę, że w grudniu 2009 roku zarząd Gminnej Spółdzielni Samopomoc Chłopska w C. wspólnie z zarządem Związków Zawodowych przyznał z okazji Świąt Bożego Narodzenia wszystkim pracownikom świadczenia pieniężne w identycznej – poza kilkoma wyjątkami - wysokości.

W kwietniu 2010 roku z okazji Świąt Wielkanocnych zarząd Spółdzielni oraz zarząd związków zawodowych co prawda formalnie wprowadziły kryterium socjalne przy przyznawaniu tych świadczeń, ustalając że bony towarowe o wartości 244 zł otrzymają jedynie ci pracownicy, którzy uzyskali nie więcej niż 2.000 zł wynagrodzenia brutto za miesiąc luty 2010 roku. Faktycznie bony towarowe o takiej wartości otrzymali jednak także i ci pracownicy, którzy w tym czasie otrzymali wynagrodzenie przekraczające 2.000 zł brutto.

Z powyższego wynika, że zarówno w grudniu 2009 roku, jak i w kwietniu 2010 roku nie mogło być mowy o uzależnieniu przyznania prawa do tych świadczeń od sytuacji materialnej pracowników, skoro bony i świadczenia pieniężne przyznano wszystkim pracownikom w takich samych kwotach, ignorując wcześniej ustalone kryterium socjalne. Oznacza to, że w tym czasie płatnik w ogóle nie różnicował sytuacji pracowników, skoro wszystkie zatrudnione u niego osoby – bez względu na to ile zarabiała - otrzymały świadczenia z funduszu w identycznej wysokości.

W konsekwencji przyjąć należało, że pomimo iż środki na bony towarowe oraz świadczenia pieniężne za grudzień 2009 roku i kwiecień 2010 roku pochodziły z funduszu świadczeń socjalnych, to sposób dysponowania nimi pozostawał w sprzeczności z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Skoro bowiem przyznanie bonów oraz świadczeń pieniężnych nie było zależne od sytuacji majątkowej, życiowej czy rodzinnej

uprawnionych, to nie stanowiły one świadczeń socjalnych podlegających wyłączeniu z podstawy wymiaru składek. Pracodawca co prawda administruje funduszem, jednak nie może tego czynić z pominięciem ustawy i przez swoje działania uszczuplać funduszu socjalnego przeznaczonego dla załogi. Wartość spornych świadczeń należało więc w tej sytuacji uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, stanowiący podstawę wymiaru składek (art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. oraz art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania płatnika w tym zakresie jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

Z uwagi na fakt, iż odwołania od decyzji dotyczących zainteresowanych G. J. (decyzja nr (...)) oraz G. P. (decyzja nr (...)) okazały się w całości uzasadnione, sąd zasądził na rzecz płatnika od organu rentowego kwotę 120 zł. O kosztach procesu w tym zakresie orzeczono na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 4 ust. 1 i w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349 z późn. zm.). Stosownie do treści § 11 ust. 2 owego rozporządzenia w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego stawki minimalne wynoszą 60 zł. Postępowanie związane z odwołaniami od decyzji dotyczącymi G. J. (decyzja nr (...)) oraz G. P. (decyzja nr (...)) dotyczyło 2 odrębnych spraw (2 decyzji) połączonych jedynie przez Sąd technicznie do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, pełnomocnikowi należało zatem przyznać wynagrodzenie liczone od każdej sprawy osobno, tj. w kwocie 120 zł (2 x 60 zł).

O kosztach zastępstwa procesowego związanych z odwołaniami od pozostałych decyzji dotyczących J. P. (decyzja nr (...)), M. J. (decyzja nr (...)), J. K. (decyzja nr (...)), M. S. (decyzja nr (...)), H. K. (decyzja nr (...)), J. K. (decyzja nr (...)) oraz D. R. (decyzja nr (...)) sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając że strony w zbliżonym stopniu przegrały sprawę, a koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika, jakie poniosła każda ze stron, ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349) - są jednakowe.